

De tre områder, som vi ser specielt på, og som vi også vil følge meget nøje, er først og fremmest spørgsmålet om uafhængighed, som der også har været nogen debat om. For det er klart, at spørgsmålet jo ikke bare er, om det her sikrer formel uafhængighed, men også om der kommer en reel uafhængighed.

Kl. 15.20

Havde vi kunnet bestemme, er det klart, at vi havde skåret båndene til Videnskabsministeriet helt over, det har Enhedslistens ordfører også været inde på, fordi det faglige sekretariat jo er indlejret i ministeriet. Og det havde vi da gerne set var kommet helt ud af det regi. Nu ligger det, og vi synes med de programmerklæringer, der er i lovforslaget om uafhængighed og også vel vidende, at selve rådet jo er uafhængigt og træffer sine beslutninger uafhængigt, at det her må komme an på en prøve.

Det vigtige for os i den sammenhæng er jo, at det kom ind, at institutionen skal vurderes. Senest 3 år efter lovforslaget træder i kraft, skal det vurderes af et anerkendt organ, og der finder vi jo så ud af, hvis der er problemer med uafhængigheden. Så til den tid vil uafhængigheden stå sin reelle prøve.

I den forbindelse kan man også godt komme ind på spørgsmålet om klageadgang. Vi havde også gerne set, der kom en form for klageadgang, som også var uafhængig af ministeriet. Selve afgørelserne kan jo ikke ankes eller klages, og det retlige forhold kan indklages til ministeriets styrelse. Det finder vi nok ikke optimalt. Men også det må jo komme an på en prøve, når institutionen vurderes om 3 år.

Så er der ressorttænkningen. Efter vores mening er det her lovforslag nok et udtryk for lidt for megen ressortopsplitning. Det er ikke helt til at forstå, at der skal gælde så forskellige godkendelsesprocedurer og -kriterier fra et ministerieområde til et andet. Og på sigt synes jeg egentlig, at man skulle stille sig et mål om, at man fik så ensartede forhold på de tre ministerieområder som muligt.

Hvorfor er det sådan, at det på Undervisningsministeriets og Kulturministeriets områder er ministrene, der fortsat godkender uddannelserne, mens det på videnskabsministerens område bliver Akkrediteringsrådet, der afgør det, og har ministeren så den her kattelerm? Egentlig er det svært at forstå disse forskelle.

Det sidste område, vi har særlig opmærksomhed på, er det, der handler om ressourcerne. Det har vi brugt meget tid på, og det bliver en meget

stor opgave. Bare på videnskabsministerens område er der op mod i nærheden af 750 uddannelser, der skal akkrediteres, og så kommer alle de nye uddannelser. Det står i lovforslaget, at akkreditering af eksisterende uddannelser vil tage ½ år, og nyuddannelser vil tage 3 måneder, og så kan man jo begynde at gange op.

I forhold til de ressourcer, der er, kunne vi i hvert fald godt have en lille betænkelighed med hensyn til, om man faktisk kan nå at følge med i det tempo, sådan at man faktisk får akkrediteret alle uddannelser, inden man skal starte med at nyakkreditere uddannelser igen. Det kan godt blive svært at nå. Skræks scenariet er jo, set med vores øjne, at systemet sander til, og at det i sidste ende bliver en prop i hullet, at man skal ind over akkrediteringsinstitutionen og have en akkreditering.

Men vi vil følge det tæt. Som udgangspunkt er vi optimistiske, og vi støtter begge lovforslag, som implementerer den her institution, og så følger vi jo altså de her områder.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Jeg er glad for, at Det Radikale Venstre nogenlunde præcist er i stand til at finde de steder, der er problematiske i lovforslaget, og så følger det bagefter. Det er selvfølgelig i og for sig betryggende.

Jeg vil stille fru Charlotte Fischer et enkelt lille spørgsmål. Det er spørgsmålet omkring det særlige supplement til kattelermen, nemlig at ministeren kan lade Akkrediteringsrådet tilflyde en meddelelse om, at han nok alligevel ikke vil godkende den her uddannelse, så det kan de godt holde op med at beskæftige sig med. Synes fru Charlotte Fischer ikke, at det er en højst særpræget ting at have stående i bemærkninger til et lovforslag, at ministeren kan stoppe et råd i dets arbejde, ikke ved at sige stop, fordi han ikke vil godkende den her uddannelse, men bare ved at lade dem tilflyde, at det vil han nok ikke?

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Det her er jo en balanceakt, og jo, det kan man sige. På den ene side vil jeg sige, at det er spild af ressourcer, hvis man ved, at ministeren ved, at han vil benytte sin kattelerm. Så skulle da pokker stå i, at et akkrediteringsråd, der i forvejen måske har for få ressourcer, bruger en masse tid på at sidde og akkreditere en uddannelse, som man så bagefter får nej til, fordi ministeren hiver i sin